

Tudor Popescu

AJUTOR, SALVAȚI UN DOBITOC!

Interiorul unui apartament. Întineric. Locuința lui Vistrian. Un bărbat intră și cercetează locul la lumina unei lanterne. Este Angelo. Descoperă telefonul și formează grăbit un număr.

ANGELO: Alo! Eu sunt! Veronica e la tine? Cum nu e? Mi-a spus că trece pe la tine... De ce sunt gelos? Pentru că vreau să știu ce face nevasta mea, când eu muncesc? *(Închide, formează alt număr de telefon. Apare Veronica, acasă. După câteva replici, discuția are loc fără a mai păstra receptoarele în mână, ca și când ar fi față în față.)*

VERONICA: Alo?!

ANGELO: Când ai sosit acasă?

VERONICA: Nicl n-am fost plecată.

ANGELO *(violent)*: Minți! Am telefonat și nu mi-ai răspuns.

VERONICA: Angelo, gelozia e moartea profesiei! Fii om serios și vezi-ți de treabă! De unde telefonezi?

ANGELO: Dintr-o casă! Lucrez!

VERONICA: Ai controlat dacă are sistem de alarmă?

ANGELO: Nu. Am uitat.

VERONICA: Bravo! Nu-ți stă mîntea la treabă! Gelozia o să te plardă! Controlează imediat dacă are sistem de alarmă!

(Angelo cercetează ușa, ferestrele, mobilele.)

ANGELO *(dă raportul)*: Nu are sistem de alarmă! Unde ai fost până la ora asta?

VERONICA: Iar începi? Mai bine caută un serviciu frumos de cafea.

ANGELO: De ce de cafea?

VERONICA: Pentru că duminică se împlinesc trei ani de la căsătoria noastră. Ai cumpărat un cadou pentru nași?

ANGELO: Să cumpăr?!

VERONICA: Am auzit-o pe nașa că și-a descompletat serviciul de cafea. Hai, caută, nu pierde timpul! *(Angelo bombăne supărat, caută, găsește.)*

ANGELO: E un serviciu, da' o ceașcă e puțin ciobită.

VERONICA: Doar nu vrei să-i facem nașel cadou o ceașcă ciobită! Știi că e superstițioasă.

ANGELO: Alt serviciu nu e.

VERONICA: Caută ceva frumos, că te-a învățat meserie!

Nașu' ți-a pus șperaclu' în mână și te-a făcut om!

ANGELO: Am văzut niște pahare de cristal.

VERONICA: Douăsprezece?

ANGELO: Unsprezece.

VERONICA: Cum să-i ducem unsprezece?

ANGELO: Șase. Se obișnuiește și șase. Sunt frumoase.

VERONICA: Ia șase. Vezi cum le împachetezi, să nu ciobești vreunul.

ANGELO: Mai iau unul de rezervă.

VERONICA: Caută-mi și mie o pereche de pantofi albaștri.

Vreau să îmbrac talorul gri.

ANGELO *(izbucnește)*: De unde să iau pantofi albaștri?

VERONICA: Din șifonier. Atâta nu ești în stare? Albastru sau roșu închis, vișină putredă.

(Angelo trântește receptorul, caută, revine cu un pantof roșu și unul albastru.)

ANGELO: Sunt și roșii, și albaștri.

VERONICA: Ca cerul de vară sau de toamnă?

ANGELO *(exasperat)*: Ca ochii soră-ti!

VERONICA: Prea deschis.

ANGELO *(explodează)*: Unde sunt eu? În magazinul universal, să aleg?

VERONICA: Un bărbat capabil se descurcă! Ce-o să zică nașa? Că nu ești în stare să-mi cumperi o pereche de pantofi asortați la talor! Câți centimetri are tocul?

ANGELO *(măsoară)*: Vreo doișpe.

VERONICA: Doișpe? Port eu așa înalt? Atâta lucru puteai să știi, după trei ani de căsătorie. Vrei să fii mai înaltă ca tine? Că ai crescut mai mult în jos decât în sus! Cel mult nouă centimetri. Și să nu fie vreo vechitură! Ai

văzut-o pe nașa ce elegantă e: după ultimul jurnal!
Tu stai și mă păzești, în loc să lucrezi și să avem din
ce trăi.

ANGELO: Ea nu-l înșală pe nașu'. Unde ai fost până la ora
asta?

VERONICA: Caută-mi și o pălărie albastră.

ANGELO: Trebuia să-mi dai o listă de cumpărături! (*La radio
încetează o melodie și crainicul o anunță pe
următoarea.*) Cine este bărbatul din casa noastră?

VERONICA: Nu e nimeni!

ANGELO: Am auzit eu glas de bărbat. Își bate joc de mine?

VERONICA: Era la radio.

ANGELO: Dă-l mai tare, să aud eu radio.

VERONICA: Acuma cântă.

ANGELO: Cântă? Mă crezi prost? De data asta mă răzbun!

VERONICA: Ce vrei să faci?

ANGELO: Mă sinucid!

VERONICA: Iar te sinucizi? Ai frânghia la tine?

ANGELO: Știi că nu plec fără ea! Dacă nu mi-ar fi teamă de
arنےle de foc, m-aș împușca! Mă spânzur! (*Privește
lampa.*) Am și găsit un cui solid.

VERONICA: Angelo! Mai gândește-te! (*Angelo scoate o
frânghie din geantă: are nodul gata făcut.*) Angelo, să
nu regret!

ANGELO (*prinde sus lațul*): Când să mai regret?

VERONICA: Pe lumea aialaltă. O să te uiți în jos, la mine, și
n-o să-ți placă ce-o să vezi!

ANGELO: O să văd cu cine te-ai mai înhăitat. Adio!

VERONICA: Stai! Măcar spune-mi unde ești.

ANGELO: Nu știu.

VERONICA: Nici strada?

ANGELO: Nimic. De supărare, am dat buzna în prima casă de
pe prima stradă. Tu ești de vină că umblu așa năuc de
cap!

VERONICA: Eu n-am nici o vină că tu suferi de gelozie. Ți-am
spus de-atâtea ori să mergem la doctor. De unde să-ți
recuperez cadavru', dacă nu știu unde ești?

ANGELO: Vor scrie ziarele.

VERONICA: Lasă proprietarului numărul nostru de telefon și
roagă-l să mă sune imediat ce te descoperă. Spânzură-te
mai la vedere, să te găsească ușor.

ANGELO: Sunt chiar în camera de zi. Păcat că n-am cum să-ți
trimit paharele, că i-ar fi plăcut nașei. Apreciază
obiectele scumpe și de calitate.

VERONICA: Vino tu cu ele.

ANGELO (*dramatic*): Eu sunt mort! Adio!

VERONICA (*sfâșietor*): Angelo!

ANGELO: Ce vrei?

VERONICA: Nu uita să lași proprietarului numărul nostru de
telefon.

ANGELO: Chiar îl scriam. Adio!

VERONICA: Ce dor o să-mi fie de tine!

ANGELO: Și mie.

VERONICA: Unde ai ascuns obligațiunile alea C.E.C.?

ANGELO: Să le bea individuu? Prost aș fi! Niciodată! Le-am
strâns cu sudoarea frunții... și dibăcia degetelor! Adio!
(*Închide telefonul. Veronica închide și ea, deloc
distrusă sufletește. Angelo termină de scris numărul de
telefon, apoi își pregătește ștreangul. Se sule pe masă.
Apare proprietarul casei, Vistrian, îl vede gata să se
spânzure.*)

VISTRIAN (*speriat*): Ce faci dumneata acolo?! Cine ești
dumneata?

ANGELO: Un nefericit, domnule. M-am hotărât să mă sinucid
din dragoste.

VISTRIAN: Și nu ai găsit alt loc decât casa mea?

ANGELO: Nu pățeam nimic. Uite, am scris aici și fapta, și
numărul de telefon. La numărul ăsta răspunde nevastă-

mea. Eu n-am știut să-i spun adresa. Te rog să fii
înțelegător și să mai pleci de-acasă zece minute. (*Gata
să plângă.*) Am un ghinion formidabil! De câte ori
vreau să mă sinucid, mă împiedică ceva!

VISTRIAN: Tinere, ține-ți firea! Și eu am trecut prin momente
de-astea. Fii bărbat!

ANGELO: Vreau să mor! Adio, domnule! Nu uita de telefon.
(*Își trece ștreangul pe cap.*) Să-l povestești, cât mai
emoționant, ultimele clipe.

(*Când își dă drumul, Vistrian se repede și îl prinde în
brațe.*)

VISTRIAN: Oprește-te, domnule! Scoate ștreangul ăla de la
gât!

ANGELO: Dă-mi drumu' să mor!

VISTRIAN: Nu-ți dau! Sunt om în vârstă, cât timp crezi că te
mai pot ține așa?

ANGELO: Lasă-mă să mor!

VISTRIAN: Îți dau tot ce vrei, numai salvează-te! Nu concep
să te sinucizi în casa mea. Și ce greu ești!

ANGELO: Lasă-mă să mor!

VISTRIAN (*gâfâind*): Unde să mă mut? Te-aș vedea tot timpul
atârnat de lampă. Ce vrei să-ți dau ca să nu te sinucizi?
Cere-mi orice!

ANGELO: Pantofi de damă albastru închis ai?

VISTRIAN: Cred că da. Fostei mele soții îi plăceau pantofii
albaștri.

ANGELO: Ai sau nu? Vreau să știu precis.

VISTRIAN: Ia-ți ștreangul ăla de la gât, că nu mai pot!
Căutăm împreună și găsim pantofi de toate culorile.

ANGELO: Un serviciu de cafea de calitate ai?

VISTRIAN: Am un Rosenthal.

ANGELO: Ți-a cu ceasca ciobită?

VISTRIAN: Eu am ciobit-o.

ANGELO: Vezi, dacă ești neatent?

VISTRIAN: Am un serviciu de ceai întreg.

ANGELO: De ceai? Hai să-l vedem!

(*Coboară. Vistrian abia își trage sufletul.*)

VISTRIAN: Ești mai greu decât pari.

ANGELO: Morții sunt grei. Eram ca și mort! Stai colea pe
fotoliu și trage-ți sufletu' până caut eu serviciu' de ceai.
Unde zici că-l ai?

VISTRIAN: Dincolo, în bufetul mic.

(*Angelo iese, Vistrian se trânteste în fotoliu.*)

ANGELO (*din camera vecină*): E tot Rosenthal?

VISTRIAN: Tot. Scrie pe el.

ANGELO: Scrie... Merge! Să caut și pantofi albastru închis.

VISTRIAN: În debara. Ușa de lângă bucătărie.

ANGELO: Acolo îl ții? De-ai n-am dat de ei. Mamă... o sută
de perechi!

VISTRIAN: Nevastă-mea era o femeie foarte cochetă.

ANGELO: Dacă i-ar vedea Veronica, pe toți i-ar umfla!

VISTRIAN: E hrăpăreață?

ANGELO: E-n stare să-și fure și lucrurile ei! (*Râde.*) Așa e de
lacomă.

VISTRIAN: Exagerezi.

(*Angelo revine, îl arată o pereche de pantofi albaștri.*)

ANGELO: Ce zici? Frumoși!

VISTRIAN: Foarte frumoși!

ANGELO: Nu știu dacă o să-i placă. Tocu' prea înalt.
(*Formează un număr de telefon.*) Alo! Eu sunt. (*Răstit.*)

Sigur că nu m-am spânzurat! A venit proprietaru' și
m-a deranjat! Știi că sunt ghinionist!... Am găsit pantofi
albastru închis, din piele excelentă, aproape noi...

VISTRIAN (*îi șoptește*): Chiar noi!

ANGELO: Proprietaru' zice că sunt chiar noi. Da' au toc înalt.

VERONICA (*îl repede*): N-am nevoie de pantofi cu toc!
ANGELO: De ce țipi? Așa purta femeia!
VISTRIAN (*în șoaptă*): Spune-i că sunt mai eleganți, dacă au toc înalt.
ANGELO (*furios, îl pune proprietarului receptorul în mână*): Poftim! Convinge-o dumneata!
VERONICA: Incapabilule!
VISTRIAN (*dulce*): Stimată doamnă, sunt foarte frumoși.
VERONICA: Cine mai ești și dumneata, de te bagi în vorbă?
VISTRIAN: Numele meu este Vistrian. Sunt proprietarul apartamentului în care a avut bunăvoința să intre soțul dumneavoastră.
VERONICA: Mamelucu' meu soț!
VISTRIAN (*delicat*): Doamnă, permiteți-mi să nu fiu de aceeași părere. Soțul dumneavoastră pare un bărbat de ispravă. În privința pantofilor, vă dau un sfat dezinteresat: sunt, într-adevăr, frumoși.
VERONICA: Nu-nțelegi, dom'le, că nu pot să port pantofi cu toc înalt?
VISTRIAN: Tocul înalt subliniază fineșea gleznei. Îmi închipui că o doamnă ca dumneavoastră are glezna fină.
VERONICA (*„gâdilată”*): E... domnule.
VISTRIAN: Soției mele îl stătea minunat în pantofi cu toc. Țștia sunt pantofi de comandă, făcuți la celebra casă de mode „Pagnol”?
VERONICA (*fericită*): „Pagnol”?
VISTRIAN: Sigur, doamnă. Nu-mi permit să vă ofer ceva de proastă calitate.
VERONICA: Vai ce drăguț sunteți!
VISTRIAN: Soțul dumneavoastră s-a dovedit un bărbat cu gust, când i-a ales.
VERONICA (*dansând fericită prin cameră*): Aveți și o poșetă asortată?
VISTRIAN: Evident. Tot „Pagnol”.
VERONICA: Ce bărbat rafinat!
VISTRIAN: Încântat de apreciere.
ANGELO (*șoptește*): Mai laudă-mă! Mai laudă-mă!
VISTRIAN: Soțul dumneavoastră s-a dovedit un bărbat cu gust...
VERONICA: Un mârlan!
VISTRIAN (*fereste receptorul, să nu audă Angelo*): Doamnă, sunteți nedreaptă. Eu apreciez eforturile soțului dumneavoastră... (*Semne complice între cei doi.*) Un tânăr simpatic, inteligent, capabil în profesie...
ANGELO (*îl șoptește*): Și îndrăgostit, și îndrăgostit!
VISTRIAN: Și îndrăgostit...
VERONICA: M-am plictisit de când se tot omoară!
VISTRIAN: Asigurați-l de sentimentele dumneavoastră și nu se mai sinucide. (*Semn complice la Angelo.*) Vă ofer și un cordon albastru cu pafta medievală...
VERONICA: „Pagnol”?
VISTRIAN: Bine-nțeles. Soția mea nu purta decât de la „Pagnol”. (*Semn spre Angelo să fie atent.*) Soțul dumneavoastră vă prezintă ca pe o femeie frumoasă și elegantă.
ANGELO (*șoptește*): Elegantă ca nașa, ca nașa!
VISTRIAN: Elegantă ca și nașa dumneavoastră.
ANGELO (*șoaptă*): Liniștește-o și cu serviciul de ceai.
VISTRIAN: Am găsit și un serviciu de ceai foarte frumos.
VERONICA: Vă mulțumesc! Înțelegeți, avem obligații.
VISTRIAN: Cum să nu înțeleg?
VERONICA: Vai, ce bărbat adorabil sunteți! Vreau să vă cunosc! (*Vistrian ferește receptorul.*) Dați-mi adresa. Vin acolo. (*Vistrian tace, încurcat.*) Îmi plac bărbații culanți.
ANGELO (*simte că ceva nu este în regulă*): Ce zice? Ce zice?

VISTRIAN (*acoperă receptorul*): Îmi povestește cum se va îmbrăca în seara când veți merge la nași.
ANGELO (*mândru*): Am îmbrăcat-o la cel mai înalt nivel: din zece apartamente!
VERONICA: Alo! De ce taci? E mormolocu' lângă dumneata?
ANGELO: Ce zice?
VERONICA: Dă-mi adresa!
VISTRIAN: Doamnă... mă tem să nu...
VERONICA: Nici o teamă, domnule! Dă-mi adresa!
ANGELO: Ce zice? Ce zice?
VISTRIAN: Doamnă...
VERONICA (*hotărâtă*): Dă-mi adresa! Altfel, nu-l mai primesc acasă!
VISTRIAN: Doamnă!
VERONICA: Să se spânzure la dumneata! Dă-mi-l la telefon!
VISTRIAN (*rapid*): Strada Azurului 33, apartamentul 7!
ANGELO: Vine aici?
VERONICA: Acum sunt acolo! (*Închid amândoi telefoanele.*)
VISTRIAN: Vine.
ANGELO: Mă spânzur! (*Vrea să se urce pe masă, Vistrian se luptă cu el.*) Lasă-mă!
VISTRIAN: De ce-o mai faci? Vine și vă împacăți.
ANGELO: Nu se-mpacă! Acum e aici. Locuim la doi pași.
VISTRIAN (*iar ajunge să-l țină în brațe*): Contează pe mine! Se împacă! Dă-te jos! Am putere de convingere. Sunt avocat. Ia-ți funia aia de la gât!
ANGELO: De ce te opui destinului meu?
VISTRIAN: Împlinește-ți-l în altă parte! Du-te măcar în pod! În pod n-am nimic împotriva. Îți bat și cuiul de care să-ți legi frânghia!
ANGELO: Nu mai am timp!
VISTRIAN: Pentru treaba asta ai oricând timp. (*Se aude soneria de la intrare.*)
ANGELO: A și sosit! Du-te și deschide-i!
VISTRIAN: Cu tine-n cârcă? Dă-te jos! (*Angelo coboară din cârca lui Vistrian, soneria sună iar.*) E nerăbdătoare!
ANGELO: Du-te mai repede, că se-nfurie!
VISTRIAN: Ești cuminte, până mă-ntorc! Dacă nu, îi spun că n-ai iubit-o!
ANGELO: Să nu minți! (*Soneria.*) Deschide-i! Stau cuminte. (*Vistrian lese, revine cu Veronica.*)
VERONICA (*privește ștreangul*): Mă miram eu să fi în stare de ceva!
ANGELO (*dezvinovățindu-se*): El e de vină! M-a oprit! Spune-i că m-ai oprit. Eram rece de mult, dacă mă lăsa!
VISTRIAN: Ar fi fost rece, într-adevăr!
ANGELO: Auzi? Recunoaște.
VERONICA: De ce nu l-ai lăsat, domnule? Mereu amenință că...
ANGELO: Doar ameninț? (*Vrea să se sule iar pe masă.*) Îți arăt eu acum...
VERONICA: Lasă prostiile! Mai înfii, caută-mi o pereche de pantofi maro închis, aproape negri.
ANGELO: Dacă-ți găsesc, mă lași să... (*Să se spânzure.*)
VERONICA: Te las. „Pagnol”. Du-te și caută!
(*Angelo lese, Veronica îl cercetează cu privirea pe Vistrian.*)
VISTRIAN: De ce i-ai promis că-l dai vote să...
VERONICA (*erotică*): Ce ochi albaștri!... Un metru optzeci înălțime?
VISTRIAN: Șaptezeci și nouă!
VERONICA: Treacă de la mine un centimetru. Păr negru?
VISTRIAN: Vopsit.
VERONICA: Nu contează. Te iubesc! După primele cuvinte schimbate la telefon, am simțit că te iubesc.
VISTRIAN: Sunteți prima femeie care se îndrăgostește de mine la telefon. Și de la prima conversație!
VERONICA: Am simțit că ai un glas de hipertiroidian.
VISTRIAN: Într-adevăr, am probleme cu tiroida.

VERONICA: Suferi sigur! Hiper?

VISTRIAN: Hiper.

VERONICA: Ah! De când caut un hipertiroidian autentic! Mototolu' ăsta mi-a adus analize false. Te iubesc!

VISTRIAN: Dumneata de ce suferi?

VERONICA: La mine curge foliculina ca apa la un robinet defect! (Arată spre camera vecină.) Abia aștept să se spânzure.

VISTRIAN: Pentru nimic în lume!

VERONICA: Altfel, cum scăpăm de el? De trei ani mă amenință cu sinuciderea, și nimic.

VISTRIAN: L-am găsit cu ștreangul de gât.

VERONICA: Teatru! A jucat într-o echipă de amatori. (Se apropie senzual de Vistrian.) Trebuie să-l convingem să se...

VISTRIAN (se retrage): Doamnă, vrei să comitem o crimă?

VERONICA (îi arată mâinile, i le ține la piept): Vreau să scăpăm de el. Îl urăsc!

VISTRIAN: Asta este problema dumneavoastră de viață. O rezolvați cum credeți mai bine...

VERONICA: Să-l convingem să-și ducă la bun sfârșit amenințarea. Să-l văd odată atârnat de lampă!

VISTRIAN: Dar eu nu doresc așa ceva! Și am dreptul să aleg: e lampa mea! E casa mea! De la bunica. Să plec din ea?

VERONICA (sare de gătul lui, îl sărută, el se zbate să scape): De ce mă respingi?

VISTRIAN: Doamnă, ne poate surprinde.

VERONICA: Asta și vreau. Ne surprinde, face o criză de gelozie și își pune lațul de gât. Cu mâna lui și nesilit de nimeni! Dacă așa vrea el, de ce să-i știrbim libertatea de a alege?

VISTRIAN: Dar dacă el vrea să-mi dea cu ceva în cap? Te pui cu omul gelos?

VERONICA: Nu este agresiv cu ceilalți. Când îl apucă gelozia, are asta, că vrea să se spânzure! Crede-mă, doar îl cunosc bine. Are la activ nouăzeci și nouă de tentative de sinucidere.

VISTRIAN: Trag concluzia că este un mare ghinionist.

VERONICA: Să-i dăm noi puțin curaj! Să-l ajutăm! O sută e o cifră rotundă, o să-i poarte noroc. (Îi sare iar de gât, îl sărută, el iar se zbate să scape.) Nu te mai feri! Să ne surprindă!

VISTRIAN: N-am nici un chef, doamnă, de-o asemenea perspectivă!

VERONICA: Nu mă iubești?!

VISTRIAN (ferm): Nu! Soțul dumitale e un bărbat tânăr, plin de calitate. Un om minunat!

VERONICA (sec): Asta așteptam eu acum, să-i faci reclamă!

VISTRIAN: Te iubește! De dragul dumitale comite asemenea gesturi. Își periclitează libertatea...

VERONICA: Fugi, dom'le, de-aici! De dragu' meu fură? Când l-am cunoscut, avea trei condamnări! Dacă a pretins că o face de dragul meu, minte!

VISTRIAN: Totuși, profiți și dumneata de...

VERONICA: Dacă-l suport, măcar să am un avantaj. La care vreau să renunț. (Sare de gătul lui, îl sărută pătimaș.) Eu pe tine te iubesc!

VISTRIAN (se zbate): Stai! Poate să revină din clipă în clipă.

VERONICA: Să intre! (Îl sărută.) Să se spânzure odată, că m-am săturat de când aștept!... Nu mă iubești nici un pic?

VISTRIAN (categoric): Nu!

VERONICA (îl sărută): Eu, da! Astăzi trebuie să se spânzure! (Intră Angelo cu o pereche de pantofi în mână, îl vede îmbrățișași, aude ultimele ei cuvinte.)

ANGELO: Și dacă nu mă spânzur?

VISTRIAN (se zbate să scape din brațele ei): Domnule! Nu e ce crezi că vezi!

ANGELO: Nu?!

VISTRIAN: Eu sunt sincer...

VERONICA (sărutându-l pe Vistrian): Îl iubesc! Spânzură-te odată!

ANGELO: Pe el îl omor!

VISTRIAN (disperat): Domnule, jur că nu e ce vezi! Ai dreptate să fii supărat!

ANGELO: Recunoști? Atunci, plătește! (Amenință cu un cuțit.) Eu nu mă mai spânzur! M-am plictisit!

VISTRIAN (îngrozit): Domnule! Să-ți explic!

ANGELO (îi sfoară cu laț): Leagă-l de scaun! Poate că-l iert. Vreau doar să-i spun ceva neplăcut!

VERONICA (îi șoptește lui Vistrian, în timp ce-l leagă): Stai cuminte! Dacă-l trece prima furie, fac ce vreau cu el.

VISTRIAN: Și dacă nu-l trece?

VERONICA: I-a mai trecut de nouăzeci și nouă de ori!

ANGELO: Ce punei la cale? Vă omor!

VERONICA: Nimic. Îl leg. (Îl leagă zdravăn de spătarul scaunului.) L-am legat! Burdu!

(În clipa când Veronica a terminat să-l lege, se petrec o foarte neașteptată schimbare: Veronica și Angelo izbucnesc într-un hohot de râs nesfârșit. Răsete cu țipete de bucurie. Se îmbrățișează, se sărută. Vistrian, legat de scaun, asistă neputincios la manifestările de bucurie ale celor doi.)

ANGELO (printre hohote): Ce dobitoc!

VERONICA (mângâindu-l și sărutându-l pe Angelo): Să fii tu gelos, mamă, pe caraghiosu' ăsta?

ANGELO: Un tâmpit!

(Trag o nouă porție de râs.)

VERONICA (revine la treburile): Gata! Ne-am distrat destul! La treabă! Unde-i geamantanu'?

ANGELO: Afară. Cât ai stat tu de vorbă, l-am mai umplut.

VERONICA: Adu-l aici! (Privește în jur.) Avem ce lua!

ANGELO: Am luat trei perechi de pantofi de-ăia.

VERONICA: Buni!

(Angelo iese, revine cu valiza. Între timp, Veronica scotocește casa fără să-i dea cea mai mică atenție lui Vistrian. Geamantanul adus de Angelo este destul de mare.)

ANGELO: Am văzut o pălărie frumoasă. Mi-aș lua-o. Ai o pălărie mai frumoasă ca ala din culer?

VISTRIAN: În debara, pe raftul de sus, e o cutie.

ANGELO (Veronicăi): Are tot ce vrei.

(Iese.)

VERONICA (tare): Niciodată nu știi ce să lei! Pălărie! Treci pe lângă două sfeșnice superbe, de argint vechi, și lei o pălărie! (Pune ea sfeșnicele în valiză.) Prostu-i tot prost și când ia pe gratis!

VISTRIAN (îl scuză): Sunt pălării foarte frumoase.

(Angelo revine cu o pălărie frumoasă pe cap.)

ANGELO (lui Vistrian): Îmi stă bine?

VISTRIAN: Excelent!

ANGELO (Veronicăi): Vezi? (Pune pălăria în valiză, vede sfeșnicele luate de Veronica.) Frumoase sfeșnice!

VERONICA: Poate găsești și o tavă de argint.

ANGELO: Ai o tavă de argint?

VISTRIAN: În bufetul din bucătărie.

(Angelo iese.)

VERONICA: Dacă sunt două și una este din metal ordinar, cretinu' ăsta pe-ai proastă o aduce!

VISTRIAN: O verificăm noi.

VERONICA (privind în jur): Cred că am terminat.

VISTRIAN: Și eu cred.

VERONICA: Am uitat ceva?

VISTRIAN: Nu. Ce-a fost mai de valoare...

VERONICA: N-aș fi crezut că ai obiecte atât de prețioase.

(Intră Angelo cu tava.)

ANGELO (îo arată lui Vistrian): Asta e?

VISTRIAN: Da. Ai nimerit-o!

ANGELO: Nu mă minți? Erau două.

VISTRIAN: Pe cuvântul meu! Ai luat-o pe cea de argint.

ANGELO (Veronicăi): Îl cred. Pare un tip de cuvânt.

VERONICA: Închide valiza și...

(Angelo închide valiza, o ridică.)

ANGELO: Ohol Grea!

VERONICA: Ți-am spus să faci mai multă gimnastică.

ANGELO (recunoaște): Profesie dificilă!

VERONICA: Hai, pleacă! Ieși întâi tu.

ANGELO (lui Vistrian): La revedere! Nu stai mult așa. Cum dăm colțu', e un telefon public. Anunț poliția. Mi-ai plăcut, să știi!

(Iese. Cum rămâne doar cu el, Veronica se repede și-l sărută pe Vistrian.)

VERONICA: Ești un bărbat cu farmec! Profesia m-a obligat... Mi-ar fi plăcut să ne revedem. Pa, iubitul!

(Iese, făcându-i semne prietenești cu mâna. Când rămâne singur, Vistrian e cuprins de o furie oarbă.)

VISTRIAN (urlă ca o fiară): Ajutooor! Salvați cel mai cumsecade cretin din câți a cunoscut omenirea! Ajutooor! Salvați un candidat la Premiul Nobel pentru prostie! Ajutooor! Salvați un dobitoc!

(Ușa sare din țâțâni și apare Angelo, furios, țipând.)

ANGELO: Gata! Mă omor! Am terminat! Dă-mi sfoara! Sfoara! (Îl dezleagă pe Vistrian ca să-și ia sfoara.) În clipa asta mă spânzur!

VISTRIAN: Stai, dom'le! (Angelo își leagă lațul de lampă.) Ce s-a întâmplat?

ANGELO (explică): Individu' o aștepta afară! Poți să-ți închipui una ca asta? Credea că nu-l văd. Era la mine acasă când am vorbit cu ea la telefon. A condus-o până aici. O aștepta. Gata! Mă sinucid!

VISTRIAN (se trezește pentru a treia oară cu el în cârcă): Nu te spânzura, dom'le, în casa mea! Ce rău ți-am făcut? Ți-am dat tot ce-ai vrut, nu m-am opus la nimic, la poliție nu vă reclam, de ce mai vrei să-mi faci răul ăsta?

ANGELO (în cârca lui Vistrian): Acum pot! Dă-mi drumu'! Te rog! Te implor! Știi că ești un om cumsecade.

VISTRIAN: Prost de cumsecade!

ANGELO: Îți ofer ceasu' meu de aur, furat dintr-un muzeu! Dă-mi drumu'!

VISTRIAN: Nu te grăbi. Dacă era un trecător oarecare? De unde știi că o aștepta?

ANGELO: Îl cunosc! El era.

VISTRIAN: Atunci divorțează, domnule! Îți pledez eu, gratis, procesul! Nu te costă un leu și scapi de ea. Tânăr ești, bărbat frumos ești, ceva cont în bancă bănuiesc eu că ai... ce mai vrei? Ai și noroc de-o meserie bănoasă! Ți-au suflat ursitoarele-n frunte! De ce dai cu piciorul norocului? Și coboară, dracului, odată din cârca mea, că-mi rupi șira spinării!

ANGELO (spărit de ultima perspectivă): Nu vreau să rămân handicapat din cauza mea!

(Sare jos.)

VISTRIAN (abia se mișcă): M-ai distrus!

ANGELO: Îmi pare rău. Pe cuvânt de onoare. Poți conta pe cuvântu' meu.

VISTRIAN: Nu mă îndoiesc.

ANGELO: M-a nenorocit femeia asta!

VISTRIAN: Divorțează, domnule. Ți-am adus atâtea argumente.

ANGELO: Am început să-ți dau dreptate.

VISTRIAN: Dacă ai puțină încredere în mine, scapi de belea.

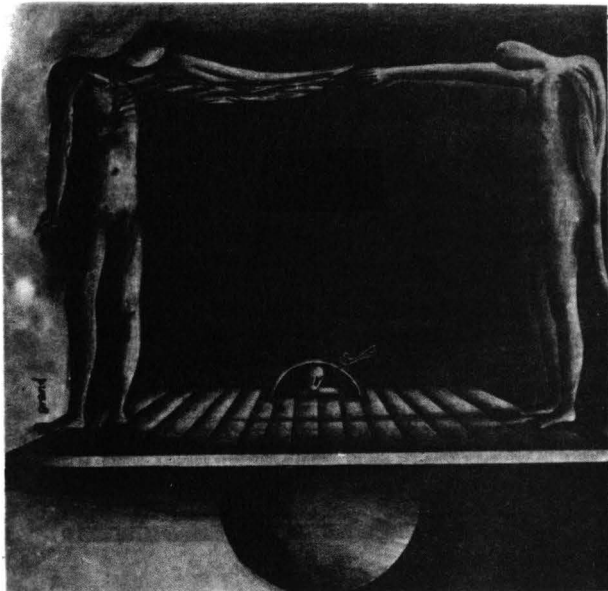
ANGELO: Te-ai purtat ca un frate! (Îl îmbrățișează, îl sărută.)

Ca un tată, pot să zic. Nici nu știi cât de mult te iubesc. Ești primu' om care m-a înțeles. Îl chem pe nașu', îi cer voie să divorțez... și-o să sufăr, domnuleeee...

Începe să plângă cu fruntea rezemată de pieptul lui Vistrian, în timp ce acesta îl mângâie, părintește, încercând să-l liniștească.

DACĂ O ÎNTÂLNIȚI PE MARIA

(Un concurs de interpretare actoricească)

CONCURENTUL:

Mă gândesc ce figuri o să faceți când o să vă spun cine sunt. Eu sunt... Nu, cred că e mai bine să nu vă spun așa, deodată, ce-i cu mine și de ce am pătruns aici, deși nu figurez pe lista concurenților. Dacă vă spun, n-o să mai credeți nimic din povestea mea. Ratez această întâlnire pe care o aștept de... (calculează și va spune exact zilele trecute de la 21 decembrie 1989 până în ziua spectacolului), o aștept de 911 zile! Cum trec zilele! Ce lung mi se părea un an „înainte” și ce repede trece el acum!

Da! Tocmai ieșeam de la noi. Nu de-acasă. De la noi din instituția noastră. Și atunci a apărut Geo și o față. Geo s-a repezit la mine și mi-a zis: „Hai! Gata! A început!” Stai, mă! Nu pricep! Unde să merg? Nu înțelegeam pentru că eu nu mai ieșisem de dimineață din clădire, muncisem. „Hai! Nu mai întreba!” Geo are calitatea asta, că dacă îți spune ceva, sau îți cere ceva, nu poți să-l refuzi. Am plecat cu ei... Era o aglomerație infernală și eu nu pricepeam de ce este atâta lume pe stradă la ora aia! Eu, când muncesc, nu mă interesez decât de munca mea. Altfel, nu realizez nimic. S-au petrecut

AVANSCENA